

og den Forandring i Byggemetoden og i Byggegrundenes Udnyttelse, der siden er sket. Det er klart, at de bestaaende Regler under disse Omstændigheder har medført store Uligheder i Skattebyrden. Der har da ogsaa gentagne Gange været fremsat Ønsker om en Reform; allerede Loven af 1857 stillede i Udsigt, at Grundtaksten skulde omreguleres i Forhold til Ejendommenes Værdi i Handel og Vandel, ligesom en af Kommunen i Midten af 60erne nedsat Kommission, der sluttede i 1873, bragte i Forslag, at der skulde foretages en almindelig Vurdering af Stadens Grundes Værdi i Handel og Vandel under Hensyn til deres Evne til at bære Skatter ved Hjælp af de Indtægter, som Grundene under forstandig Benyttelse kan give. Til denne Grundværdi skulde lægges Bygningernes Assuranceværdi. Sagen blev imidlertid ikke fremmet, men senere har Forslag til en Revision af de gældende Ejendomsskatte love været fremsat overfor Regeringen af Borgerrepræsentation og Magistrat. Efter at Indenrigsministeriet i Skrivelse af 25. Januar 1906 havde erklæret sig villigt til at forhandle med Kommunalbestyrelsen om en eventuel fuldstændig Revision af de for Kommunen gældende Skattebestemmelser, saa snart Kommunalbestyrelsen havde vundet tilstrækkeligt Overblik over Virkningen af Skattelovene af 1903, blev der af Kommunalbestyrelsen udarbejdet dels et Forslag til Lov om Indkomstskatten i Københavns Kommune, hvilket Forslag førte til Loven af 18. April 1910, dels et Forslag til Lov om Ejendomsskatterne i København. (Borgerrepræsentationens Forhandlinger Tillæg 1907—08 S. 85—140). I det sidstnævnte Forslag foreslog Kommunalbestyrelsen Indførelse af en særlig Vurdering af Grunden efter den Værdi, den vilde have i Handel og Vandel, hvis den henlaa ubebygget og uden alle ved private Foranstaltninger foretagne Indretninger og Forbedringer. Paa Grundlag af denne Vurdering foresloges Paaligning af en Grundværdistigningskat — saaledes, at der af den ved Vurderingen konstaterede Værdiforøgelse skulde svares en aarlig Afgift til Kommunen af 2 pCt. Grundskatten og Arealskatten foresloges ikke ophævede, men omregulerede — for Grundskattens Vedkommende tillige saaledes, at Ejendommenes Værdi blev bestemmende for Ansættelse af nye Grundtakstportioner. Der var imidlertid baade indenfor Magistrat og Borgerrepræsentation Stemning for at nedfælde de bestaaende Skatter paa Grunden som en Art Gam-

melskat og indføre et nyt Skatteprincip paa Grundlag af de foreslaaede nye Vurderingsregler.

Efter Ministeriets Formening bør denne Vej følges saaledes, at man gaar over til Ligning paa Grundlag af Jordværdien. Ejendomsskatterne i København fordeler sig omtrentlig saaledes: kommunal Ejendomsskyld ca. 1 500 000 Kr., Grundskat ca. 2 000 000 Kr. og Arealskat ca. 4 500 000 Kr. Den Skat, der hviler paa Nyttens og Brugen af Grundejendommene, er større end det sammenlagte Beløb af de Skatter, der hviler paa Værdien. Det maa erkendes, at dette Forhold er uheldigt, og at en Reform, der lægger Hovedbyrden af Ejendomsskatterne paa Grundværdierne, er naturlig i en By af Hovedstadens Størrelse, hvor Beliggenhedsværdierne er saa fremtrædende og disse igen i saa høj Grad afhængige af Kommunens egne Foranstaltninger til Almenvellets Fremme.

For de *sognekommunale* og *amtskommunale* Ejendomsskatters Vedkommende var Ligningsgrundlaget, indtil man i 1903 gik over til Ejendomsskylden, Hartkornet. Uagtet Hartkornet var forældet som Maalestok for Boniteten og mindre heldigt som Skattegrundlag, i Særdeleshed fordi Hartkornet ikke giver et sandt Udtryk for Jordværdien — navnlig derved, at der ikke tages Hensyn til Beliggenhedsværdien, — maa det dog erkendes, at dette Ligningsgrundlag var Udtryk for en rational Tanke. Ejendomsskyldens Indførelse var derfor for Landets Vedkommende et Tilbageskridt, idet man derved inddrog de paa Grunden tilstedeværende arbejdsskabte Værdier under samme Beskatningsmaade som Grunden selv. Derved vil Opdyrkning af raa Jord, Opførelse af nye Bygninger ved Udstykning o. l. medføre forøget Skattebyrde, der modvirker de Formaal, som det netop var Samfundets Interesse at fremme. En Overgang til den rene Jordværdi som Grundlag vil derfor for Landets Vedkommende ikke blot være historisk begrundet, men ogsaa retfærdig og praktisk. Den Indvending, at ved en saadan Overgang værdifulde Bygninger paa Landet, opførte paa forholdsvis lille Areal, vil faa en Lettelse paa Bekostning af andre Jordarealer i Kommunen, vil ikke kunne rejses imod nærværende Forslag, der samtidig foreslaar Indførelse af en Bygningskyld for særlig bekostelige Beboelser.

I Henhold til det anførte foreslaas det, at samtlige kommunale Ejendomsskatter fra 1. Juli 1921 overgaar til Grundskyld. Den samlede Jordværdi udgjorde i